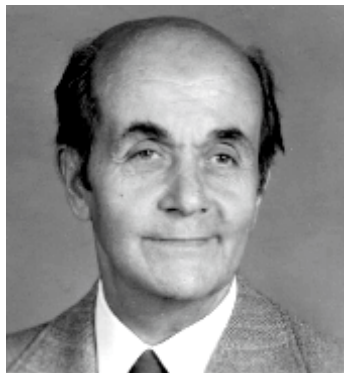

*Na bělohradskou házenou rád a s dojetím vzpomínám,
dala mně trvalá přátelství.*

Václav Špůr

MRSKOTINKA

Když začala v Bělohradě házená, byl Václav Špůr ještě malý kluk. V devíti, deseti letech chodil obdivovat některé své předchůdce. Brankáře Jarku Pokorného, obránce Slávu Pecha, jehož táta byl krejčím na náměstí a taky starostou města. Sláva měl mladší sestru Elišku, to byla jedna z bělohradských krásek. Sláva mu imponoval tím, že na svá široká záda schytl hodně tvrdých ran. Hráčsky se mu líbili i bratři Jurajdovi. Vít, Míma a Karel. Míma se házené věnoval krátce a Karel pak organizoval mládež. Nejdéle hrál z Jurajdových Vítek, levák, jehož hraní levačkou dlouho nemohl malý Vašík pochopit.

Rozhodčího v házené dělal Pepík Novotný, co bydlel v malé vilce naproti sokolovně. Ten u Václava požíval dvojnásob autority. Byl starším absolventem hořické obchodní akademie a slušně uměl anglicky a dělil se s ním o znalosti. Jako sudí byl objektivní a nekompromisní. Fajnové vzpomínky na Pepíka Novotného mu zkazil jeho spor s brankářem Jarkou Pokorným. Pepík, starší a o hlavu vyšší, tehdy Jarkovi zle nafackoval. Václavův mladý cit pro spravedlnost utrpěl.

Základ pro házenou dostal již od první třídy v nářadovém tělocviku. Ve škole i v Sokole. Vedl je báječný učitel Václav Kozák. Léta s dojetím obdivoval fotku třicátky svěřenců pana učitele Kozáka. Získali tehdá putovní vlajku Čížkovy sokolské župy. Vlajku držel hrdě v rukou Franta Fleků. Pan učitel Kozák říkal Václavovi Mrskotinko. Pro Václava to bylo vyznamenání, že není nešikovný, nýbrž mrštný. A tak se snažil mrskat sebou stále víc. Brzo i v házené, která se stala na dvacet let jeho „osudem“.

V dubnu v pětatřicátém nastoupil Václav Špůr do poděbradské spořitelny. Do Bělohradu jezdil pouze na víkendy a hrál házenou s těmi svými v barvách Sokola a SK. Patřili mezi ně: Pepík Bludský, gólman s obdivuhodným postřehem, Jenda a Áda Vojtíškoví, Milda Puš, Zdeněk Materna a Pepík Vaňura, ti nastupovali v záloze a v obraně. Levé křídlo hrál Vlád'a Mašek, pravé Mirek Fink a Honzík Weber. Václav od začátku hrál středního útočníka. Jeho specialitou byla střelba zadovkou, tehdy to byla novinka. Zadovka nebyla zrovna pro obránce bezpečná. V Sobčicích mu u nohou zůstal ležet bek soupeře. Nešťastně dostal při zadovce balónem na spánek.

Byl i členem volejbalového mančaftu. Ten vedli Jenda Vojtíšek a jeho brácha Áda, to zase byl lišák - smečář. Václav Špůr se svojí menší postavou hrál nahrávače.

Jak s házenou, tak i s volejbalem pokračoval Václav v Poděbradech a později v Doksech. Dělal mu dobře, když v Poděbradech nahrával smečář Vlastimilu Chobotovi. Vlasta, volejbalista, tenista, fotbalista a později i trenér prvoligových fotbalistů Teplic.

V Bělohradě dělal kapitána házenkářského týmu. Stal se jím prý nedemokratickou cestou. Václava jmenoval kapitánem Karel Jurajda, tomu se oni mladší nedokázali vzepřít. Karel psal a vyvěšoval sestavy mančafu a dokonce Václava jako kapitána podepisoval, tak nějak krouceně a roztodivně. Jemu se ale ten podpis začínal líbit, snažil se podpis dokonce napodobovat a tak se tahle mladická naivita táhla celým jeho životem. Kroucenina Karla Jurajdy vydržela a objevovala se v tisíci vzorech jako podpis likvidátora vkladních knížek jeho třiatdvacetileté praxe v peněžnictví.

Na bělohradskou házenou rád a s dojetím vzpomíná. Pokračoval ve stejné házenkářské činnosti v Poděbradech i v Doksech. V obou městech českou házenou víceméně zakládal. V Poděbradech hráli házenou pravidelně před fotbalovým utkáním. Házená se lidem zalíbila a tak chodili na fotbal o dobrou hodinu dřív.

Když ve 32 letech v Doksech končil Václav Špůr s házenou, tak objevil nový sport - tenis. Skoro třicet let byl členem tenisového výboru, polovinu z toho předsedou. Trénoval i svého syna Vaška. Ten potom hrál v prvoligových týmech - v Dukle Praha a ve Slávii VŠ Plzeň. Vašek byl léta na prvním místě mužského západočeského žebříčku. Trénoval a dělal sparingpartnera i budoucím reprezentantům - Šmídovi i Birnerovi.

Ještě se vraťme s Václavem Špůrem do Bělohradu. Když přijížděl na legendární házenkářské srazy Franty Pecha, tak očima visel na Jaroslavu Weinbauerovi. Obdivoval jeho perfektní zpracování míče, rychlost, přihrávku, střelbu.

Musel to být vynikající hráč, říkal si Václav Špůr a sledováním hry Jardy Weinbauera se v duchu vracel do své házenkářské éry.

